

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Ľubora Šeba a JUDr. Edity Bakošovej, v právnej veci žalobkýň **1/ O. P.**, bývajúcej v M., zastúpenej JUDr. P. S., advokátom v P., **2/ V. H.**, bývajúcej v P., proti žalovaným **1/ M. S.**, bývajúcemu v O., **2/ M. K.**, bývajúcemu v B., **3/ G. K.**, bývajúcej v B., zastúpenej JUDr. P. B., advokátom v B., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobkýň **J. F.**, bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. P. S., advokátom v P., **o určenie neplatnosti právnych úkonov**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. PK – 5 C 781/1999, o dovolaní žalobkyne 1/ a vedľajšieho účastníka na strane žalobkýň proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. novembra 2007 sp.zn. 10 Co 229/2005, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobkyne 1/ a vedľajšieho účastníka na strane žalobcov **z a m i e t a .**

Žalobkyňa 1/ a vedľajší účastník na strane žalobcov sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalovanej 3/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 293,43 € do rúk JUDr. P. B., advokáta v B., do troch dní.

Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 26. apríla 2005 č.k. PK – 5 C 781/1999-260 určil, že kúpna zmluva uzavretá dňa 22. júla 1988 medzi predávajúcim (pôvodným žalobcom,

právnym predchodcom žalobkýň 1/, 2/ – pozn. dovolacieho súdu) J. P., bytom B. a kupujúcim M. S., bytom O., na základe ktorej predávajúci predal kupujúcemu nehnuteľnosti parc. č. X. vo výmere X. m² zastavaná plocha, dom súpisné číslo X. na parc. č. X. zapísané na LV č. X. k.ú. M. je neplatná. Ďalej určil, že kúpno-predajná zmluva uzavretá dňa 28. novembra 1997 medzi predávajúcim M. S., bytom O. a kupujúcimi, M. K., bytom B. a manželkou G. K., bytom B., na základe ktorej predávajúci predal kupujúcim nehnuteľnosti parc. č. X. zastavaná plocha vo výmere X. m², dom súpisné číslo X. na parc. č. X. zapísané na LV č. X. k.ú. M., je neplatná. Žalovaným 1/ až 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania 12 605,-- Sk advokátovi JUDr. M. K. do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie vo veci samej oprel o ustanovenia §§ 34, 37, 39, 46 ods. 1 a 47 ods. 1 Občianskeho zákonníka a odôvodnil ho tým, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že došlo k nezhode vôle strán zmluvy z roku 1988 s ich písomným prejavom v zmluve uvedeným, keď predávajúci J. P. mienil nehnuteľnosti predať J. F. a nie kupujúcemu M. S.. Táto nezhoda robí zmluvu absolútne neplatnou, pričom nie je rozhodujúce, kto túto neplatnosť spôsobil, resp. kto z nej profitoval. Absolútna neplatnosť právneho úkonu pôsobí od začiatku, prihliada sa na ňu z úradnej povinnosti, nemôže byť zhojená ani dodatočným schválením a nemôže sa konvalidovať ani dodatočným odpadnutím dôvodu neplatnosti. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo rozhodnuté o registrácii štátnym notárstvom alebo o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Keďže kúpna zmluva uzavretá dňa 22. júla 1988 je neplatným právnym úkonom, neplatný je aj následný právny úkon – kúpna zmluva uzavretá dňa 28. februára 1997 medzi žalovaným 1/ ako predávajúcim a žalovanými 2/, 3/ ako kupujúcimi, pretože v zmysle § 123 Občianskeho zákonníka s nehnuteľnosťou môže disponovať len vlastník. Naliehavý právny záujem na požadovanom určení bol na strane žalobcu daný tým, že vyslovením neplatnosti právnych úkonov získa späť svoju nehnuteľnosť, ktorú bude môcť následne predať J. F. tak, aby stav právny bol v súlade so stavom skutočným. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovaných 1/ až 3/ Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. novembra 2007 sp.zn. 10 Co 229/2005 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalobkyniam 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania v sume 1 000,-- Sk a žalovanej 3/ náhradu trov konania v sume 71 260,-- Sk na (bližšie nešpecifikovaný) účet jej právneho zástupcu do troch dní. Odvolanie žalovaného 2/ ako oneskorene podané odmietol a v tejto časti žalobkyniam náhradu trov

odvolacieho konania nepriznal. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav, vyvodil však z neho nesprávne závery, a teda v konečnom dôsledku nesprávne rozhodol. Poukázal na to, že z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že J. P. (pôvodný žalobca) sa domáhal vyslovenia absolútnej neplatnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy uzavretej dňa 22. júla 1988 so žalovaným 1/ (špecifikovanej vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia), ktorá zmluva bola registrovaná na Štátnom notárstve B. dňa 2. septembra 1988, sp.zn. X., a to podľa ustanovení §§ 37 a 39 Občianskeho zákonníka, pretože vždy mal vôľu predat' predmet kúpnej zmluvy len vedľajšiemu účastníkovi. Vychádzajúc z toho považoval potom pôvodný žalobca za absolútne neplatnú aj kúpnu zmluvu uzavretú dňa 28. novembra 1997 medzi žalovaným 1/ ako predávajúcim a žalovanými 2/, 3/ ako kupujúcimi, predmetom ktorej boli tie isté nehnuteľnosti, na základe ktorej katastrálny úrad povolil vklad vlastníckeho práva v prospech nadobúdateľov dňa 1. decembra 1997 pod č. V.. Sporná kúpna zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobkyní a žalovaným 1/ dňa 22. júla 1988, predmetom ktorej boli vyššie konkretizované nehnuteľnosti však bola urobená v zákonom predpísanej forme, spĺňala všetky náležitosti platného právneho úkonu v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka a nevyplýva z nej ani, že by jej účastníci vznik, zmenu alebo zánik práva a povinnosti viazali na splnenie podmienky (§ 36 Občianskeho zákonníka). V neposlednom rade nemožno z tejto zmluvy vyvodit', že by svojím obsahom alebo účelom odporovala zákonu alebo ho obchádzala alebo sa priesčila záujmom spoločnosti (teraz dobrým mravom; § 39 Občianskeho zákonníka). V konaní nebolo preukázané, že právny predchodca žalobkyní chcel nehnuteľnosti predat' len vedľajšiemu účastníkovi, nakoľko však tento už jeden rodinný dom mal, nemohol mať ďalší. Neobstojí tiež tvrdenie pôvodného žalobcu uvádzané v žalobe, že žalovaný 1/ prestane byť vlastníkom týchto nehnuteľností po tom, čo zákon nebude voči občanom perzekučný a legislatíva umožní daný problém riešiť, príp. že žalovaný 1/ prevedie vlastnícke právo na syna vedľajšieho účastníka, ktorý mal v tom čase len asi šesť rokov. Ak teda právny predchodca žalobkyní chcel predat' nehnuteľnosti len vedľajšiemu účastníkovi, prípadne jeho maloletému synovi, nikto ho nenútil predat' tieto žalovanému 1/. Právny predchodca žalobkyní sa sám snažil predat' hocikomu a ničím nemôže odôvodniť tvrdenie, že mal za to, že dom predáva vedľajšiemu účastníkovi, keďže podpisoval kúpnu zmluvu po jej prečítaní a spolu s kupujúcim podávali návrh na štátne notárstvo na jej registráciu. Pokiaľ žalovaný 1/ ako vlastník nehnuteľností tieto následne kúpnu zmluvou z 28. novembra 1997 previedol na žalovaných 2/, 3/, platná je aj táto, v poradí druhá, kúpna zmluva. O náhrade trov konania žalovaných 1/ a 3/ rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol podali dovolanie žalobkyňa 1/ a vedľajší účastník na strane žalobkýň, žiadali ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázali na to, že krajský súd na rozdiel od rozhodnutia prvostupňového súdu dospel k záveru, že žalovaný 1/ na základe kúpnej zmluvy z 22. júla 1988 kúpil nehnuteľnosti pre seba za účelom bývania a podnikania v M., pričom podkladom pre tento záver boli svedecké výpovede zaujatých svedkov, a to matky a sestry žalovaného 1/ ako aj potvrdenie o trvalom pobyte a oprávnenie k podnikaniu viazané na dom Š., ktoré sa nerealizovali. Na druhej strane krajský súd spochybnil výpovede vedľajšieho účastníka, pôvodného žalobcu, jeho manželky a E. K.. Závery odvolacieho súdu tak treba považovať za účelové, aby vytvorili základné podmienky pre posúdenie kúpnej zmluvy a tým vytvorili podmienky pre predaj nehnuteľnosti žalovaným 2/, 3/, pričom tieto závery sú v základnom rozpore so skutočnou situáciou, ktorá nastala po predaji nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy z 22. júla 1988.

Žalovaní 1/ až 3/ vo svojich vyjadreniach navrhli dovolanie zamietnuť, pričom žalovaní 2/, 3/ si uplatnili náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníčka a vedľajší účastník (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne 1/ a vedľajšieho účastníka na strane žalobkýň nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Dovolatelia žiadnu z týchto väd nenamietali a jej existencia nevyšla v konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolatelia nenamietali a ani dovolací súd jej existenciu z obsahu spisu nezistil.

Dovolatelia namietajú, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery.

Právna úprava dovolania vychádza z toho, že (v danom prípade) dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. je dovolací súd viazaný v tom smere, že nemôže preskúmať iné právne otázky než tie, ktoré boli dovolateľom označené. Aj keď nie je viazaný dovolateľom navrhnutým riešením týchto otázok, pri posudzovaní veci vyplýva pre dovolací súd určité obmedzenie. Názor dovolacieho súdu o správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu sa môže týkať len tých otázok, ktoré bol oprávnený posudzovať. To znamená, že dovolací súd sa vyslovuje o správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu iba z pohľadu dovolacích dôvodov. Záver, že rozhodnutie odvolacieho súdu je správne, je preto odôvodnený vtedy, ak práve otázky označené dovolateľom dovolací súd vyriešil v súlade so zákonom.

Skutkové zistenia, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní odvolací súd (a aj prvostupňový) súd sú postačujúce aj pre rozhodnutie dovolacieho súdu. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobkyne 1/, 2/, a pred nimi ich právny predchodca, a vedľajší účastník na ich strane sa domáhali určenia neplatnosti kúpnych zmlúv špecifikovaných vyššie v odôvodnení tohto rozsudku z dôvodu, že pri uzavretí prvej z uvedených zmlúv došlo k nezhode vôle zmluvných strán s ich písomným prejavom v zmluve uvedeným, keď pôvodný žalobca ako predávajúci mienil nehnuteľnosti predať vedľajšiemu účastníkovi a nie žalovanému 1/ ako kupujúcemu. Na rozdiel od súdu prvého stupňa, podľa názoru ktorého žaloba je dôvodná a obe kúpne zmluvy sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi, odvolací súd dospel k záveru, podľa ktorého neexistujú žiadne skutočnosti, ktoré by spôsobovali absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi pôvodným žalobcom a žalovaným 1/ dňa 2. septembra 1988 a platná je tak aj v poradí druhá kúpna zmluva ohľadne tých istých nehnuteľností, uzavretá medzi žalovaným 1/ a žalovanými 2/, 3/.

S takýmto záverom odvolacieho súdu treba súhlasiť.

Podľa § 34 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzavretia prvej kúpnej zmluvy, t.j. ku dňu 22. júla 1988) právny úkon je prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku tých práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 37 cit. Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 39 cit. Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči záujmom spoločnosti.

Vo všeobecnosti, úkony sú právne skutočnosti, ktoré spočívajú v určitom ľudskom správaní, a to v správaní vedomom a vôľovom. V zmysle cit. ustanovenia § 34 Občianskeho zákonníka zo znakov definujúcich právny úkon má zásadný význam jednota vôle a jej prejavu. To znamená, že pokiaľ by neexistovala vôľa (napr. z dôvodu fyzického donútenia), neexistoval by ani právny úkon; právny úkon by však neexistoval ani vtedy, ak by neexistoval prejav vôle. Vôľa, ako psychický vzťah konajúceho človeka k zamýšľanému (chcenému) následku je nevyhnutným pojmovým predpokladom vzniku právneho úkonu. V súvislosti

so zisťovaním existencie vôle v určitom konkrétnom prípade, t.j. so zisťovaním, či pri určitom prejave vôle ten, kto vôľu prejavil, ju aj skutočne mal, teda, či skutočne chcel to, čo prejavil, že chce, treba uviesť, že spravidla prejav skutočne vôle zodpovedá. Na existenciu vôle sa pri jej prejave usudzuje predovšetkým z objektívnych skutočností, teda z okolností, za ktorých bol prejav vôle urobený. Neprihliada sa však na vnútornú pohnútku (motív) prejavenej vôle. Takáto pohnútku je irelevantná, ibaže by bola právnym úkonom prejavená, a tým sa stala jeho súčasťou. Ak prejav posúdený podľa týchto zásad nevzbudí pochybnosti o tom, že je primeraným prejavom skutočnej vôle, predpokladá sa, že ním je. Náležitostami vôle sú predovšetkým jej sloboda a vážnosť (ale taktiež absencia omylu a tiesne). Slobodou vôle je sloboda jej vytvorenia, teda sloboda vzniku vôľového rozhodnutia a sloboda jeho prejavu. Pokiaľ ide o vážnosť vôle, prejav, ktorý je iba zdanlivo prejavom vôle avšak v skutočnosti vôľa neexistuje alebo skutočná vôľa je iná, je podľa § 37 Občianskeho zákonníka neplatný. Medzi takéto právne úkony patria (mimo iných) simulované úkony ako aj úkony urobené s tzv. vnútornou výhradou. Simulovaný je právny úkon predstieraný. Ide o taký prejav, ktorý má pôsobiť ako úkon vážny, ale v skutočnosti nie je vážne mienený, pretože nevyjadruje vôľu spôsobiť právne následky. Simulovaný právny úkon je neplatný. Podobným simulácii je urobenie právneho úkonu s tzv. vnútornou výhradou (mentálnou rezerváciou). Na rozdiel od simulovaného úkonu, pri ktorom ten, kto ho urobil, právny úkon len predstieral, v skutočnosti ho vôbec urobiť nechcel, v prípade vnútornej výhrady ten, kto právny úkon urobil, ho urobiť chcel, ale nechcel spôsobiť jeho následky alebo aspoň niektoré z nich. Na vnútornú výhradu sa preto pri posudzovaní platnosti právneho úkonu neprihliada. Takýto právny úkon je platný, akoby vnútorná výhrada neexistovala. Pokiaľ ide o náležitosti prejavu, sú nimi určitosť a zrozumiteľnosť.

S poukazom na uvedené východiská podstatné pre posúdenie (ne)platnosti právneho úkonu, dovolací súd sa v prejednávanej veci stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu. V poradí prvá kúpna zmluva uzavretá medzi pôvodným žalobcom ako predávajúcim a žalovaným 1/ ako kupujúcim spĺňa všetky zákonom požadované tak obsahové, ako aj formálne náležitosti kúpnej zmluvy, predmetom ktorej je nehnuteľnosť. Pôvodný žalobca sa nesporne slobodne rozhodol predmetné nehnuteľnosti predat' (komukoľvek, kto by o ich kúpu prejavil záujem) a vážnosť tejto svojej slobodnej vôle deklaroval uzavretím spornej kúpnej zmluvy určitým a zrozumiteľným spôsobom. Predmet kúpnej zmluvy bol podľa zákona možný a dovolený a vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností zo zmluvy neboli viazané na splnenie (žiadnej) podmienky. V danom prípade nejde o simulovaný, a teda

absolútne neplatný, právny úkon. Ak by tomu tak bolo, žalovaný 1/ by sa nikdy nestal vlastníkom predávaných nehnuteľností a preto by ich ani po zmene “perzekučných“ právnych predpisov nemohol platne previesť, či už na vedľajšieho účastníka alebo na jeho syna, po dovŕšení jeho plnoletosti. Prvú spornú kúpnu zmluvu bez akýchkoľvek pochybností uzavrel pôvodný žalobca so žalovaným 1/ a nie s vedľajším účastníkom, aj keď tento zaplatil dohodnutú kúpnu cenu, čo však platnosť zmluvy neovplyvňuje. Pokiaľ by pôvodný žalobca skutočne chcel nehnuteľnosti predať vedľajšiemu účastníkovi, neexistovali zákonné prekážky brániace uzavretiu takejto kúpnej zmluvy. Akurát by vedľajší účastník, ktorý už mal v osobnom vlastníctve rodinný dom, takouto kúpou nadobudol rodinný dom nie do osobného vlastníctva, ale do vlastníctva súkromného, keďže podľa § 129 v tom čase platného Občianskeho zákonníka v osobnom vlastníctve mohol byť len jeden rodinný domček. Rovnako nebol zákonom vylúčený ani priamy prevod vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam z pôvodného žalobcu na vtedy ešte maloletého syna vedľajšieho účastníka s tým, že pre platnosť takéhoto právneho úkonu by sa navyiac vyžadovalo schválenie súdu podľa § 179 O.s.p. Kúpna zmluva uzavretá dňa 22. júla 1988 medzi pôvodným žalobcom ako predávajúcim a žalovaným 1/ ako kupujúcim je tak platným právny úkonom. Na jej základe, po registrácii príslušným štátnym notárstvom sa žalovaný 1/ stal výlučným vlastníkom prevádzaných nehnuteľností, v dôsledku čoho mu nič nebránilo tieto ďalej platne previesť na ďalšie osoby, čo sa aj stalo uzavretím kúpnej zmluvy dňa 28. novembra 1997 so žalovanými 2/, 3/.

Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalobkyne 1/ a vedľajšieho účastníka na strane žalobkyní zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Žalovaní mali v dovolacom konaní úspech, preto im patrí právo na náhradu trov konania proti žalobkyňi 1/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalobkyní, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalovanej 3/ vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátom. Advokát žalovanej si uplatnil odmenu za jeden úkon právnej služby – písomné vyjadrenie k dovolaniu v sume 8 650,-- Sk, t.j. 287,13 € (§ 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm.c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) a jedenkrát režijný paušál (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky) v sume 190,-- Sk, t.j. 6,30 €. Celkove vznikli žalovanej 3/ trovy v sume 293,43 €, ktoré sú žalobkyňa 1/ a vedľajší účastník na strane žalobkyní povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne do rúk advokáta žalovanej 3/ (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Pokiaľ ide o žalovaných 1/, 2/, týmto v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, preto im náhrada trov dovolacieho konania nebola priznaná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. mája 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová